

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. София , 06.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в закрито заседание на шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

като разгледа докладваното от Емилия Колева Наказателно дело за възобновяване № 20211000600145 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Постъпило е искане на 27.01.2021г., с вх. № 21005217, от адв.В. А. и адв.Д. А., упълномощени защитници на осъдения Ц. Б. Д. за възобновяване на производството по ВНОХД № 2339/20г. на СГС.

В искането се релевират доводи за наличие на основание по чл. 422, ал.1, т.5 във вр. чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, изразяващо се в неправилна преценка на доказателствата, а от там неправилно установена фактическа обстановка и извод, че подсъдимия А. е виновен в извършването на престъплението, за което е обвинен. Били възприети напълно безкритично показанията на Р. Д. и Г. П., като били игнорирани показанията на Т. О., които дават сведения за собствеността на автомобила, както и че същият се е ползвал от множество служители на пицария „М. М.”. Не бил обсъден фактът, че в колата е имало множество предмети, била е мръсна и разхвърляна, за което свидетелствали полицейските служители Д. и П.. Не било доказано, че подсъдимия е собственик на раницата, съответно, че намерените в нея наркотични вещества са били в негово държане. Считат, че е нарушена разпоредбата на чл.102, т.3 от НПК, тъй като в случая не били изяснени причините за извършване на престъплението. Процесуално нарушение било допуснато от въззивната инстанция, която не е изложила пълни и конкретни мотиви към решението си. Фактическите и правните изводи на първата инстанция били дословно преповторени. В искането се поддържа и основанието по чл.422, ал.1, т.5 във вр. чл.348, ал.1, т.3 от НПК. Наложено на подс.А.

наказание било крайно тежко и несправедливо за престъплението, за което беше признат за виновен, особено съпоставено с евентуалната му роля и обществената опасност на деянието. Не били отчетени левовата равностойност на наркотичното вещество, както и задължителното приложение на чл.68 от НК.

Считат, че делото следва да бъде върнато на втората инстанция, която като инстанция по фактите би могла да попълни самостоятелно и празнотите в доказателствения материал.

Прави се искане да бъде отменено решение №504/29.07.2020 по ВНОХД № 2339/2020г. на СГС и бъде върнато делото за ново разглеждане в съответната съдебна фаза или да бъде оправдан подс.Д. в рамките на събраните доказателства, или да бъде изменено решение по ВНОХД № 2339/2020 г. на СГС, като бъде намалено наложеното му наказание.

В съдебно заседание пред САС защитата на осъдения - адв.А., поддържа искането по изложените в него съображения. Моли да бъде отменено решението по ВНОХД № 2339/20г. на СГС, с което е потвърдена присъдата по НОХД № 15945/19г. на СРС.

Осъденият Д. в лична защита поддържа заявеното от защитника си и искането за възобновяване.

В съдебно заседание пред САС прокурорът представляващ САП взема становище, че искането е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение. Счита, че при разглеждане на съдебното производство и от двете инстанции не са допуснати твърдените в искането процесуални нарушения. СРС и СГС са подложили на изискуемия анализ събраните по делото доказателства и на база на него са стигнали до единствения възможен извод, че именно осъдения е лицето, което е държало инкриминираното наркотично вещество. Наложено наказание е справедливо.

В последната си дума осъденият Д. моли да се уважи искането за възобновяване.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на сочените основания за възобновяване, намери следното:

Искането на адв.А. и адв.А. - защитници на осъдения Д., за възобновяване на производството по делото е допустимо, защото е подадено от нея на основание чл.420, ал.2 от НПК и в срока по чл.421, ал.3 от НПК спрямо влязъл в сила подлежащ на възобновяване по чл.419 от НПК съдебен акт.

Разгледано по същество същото е неоснователно.

С присъда от 20.01.2020г. по НОХД № 15945/2019г. Софийски районен съд, НО, 131 състав е признал подсъдимия Ц. Б. Д. за виновен в това, че на 25.03.2019г., около 00:50 часа в гр.***, ж. к.,***, в близост до бл.320, без надлежно разрешително съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, държал високорискови

наркотични вещества, както следва: два броя обекти амфетамин с общо тегло 4.06 грама и процентно съдържание на активно действащ наркотичен компонент - амфетамин 10.4 %, на стойност 121.80 лв., както и един обект с общо тегло 2.48 грама хашиш, и процентно съдържание на активно действащ наркотичен компонент - тетрахидроканабинол 25 %, на стойност 22.32 лв., като амфетаминът и хашишът са включени в Приложение № I към чл.3, т.1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични - Списък I: „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина - престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК и на основание чл.54 от НК му е определил наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което на основание чл.57, ал.1, т.2 ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим, както и наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

На основание чл.59, ал.1 и ал.2 НК от така определеното наказание съдът е приспаднал времето, през което Ц. Б. Д. е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, с мярка за неотклонение „домашен арест“, както и времето през което е бил задържан по реда на ЗМВР и НПК.

На основание чл.68, ал.1 от НК съдът е привел в изпълнение наказанието, наложено на Ц. Б. Д. по НЧД № 1136/2017г. по описа на СТС, лишаване от свобода в размер на две години и единадесет месеца, което на основание чл.57, ал.1, т.2 от ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

С присъдата си съдът е присъдил в полза на държавата направените по делото разноски и е постановил какво да стане с веществените доказателства по делото.

С решение № 504 от 29.07.2020г. по ВНОХД № 2339/20г. Софийски градски съд, НО, 9 въззивен състав е потвърдил изцяло присъдата на Софийски районен съд.

При осъществената извънредна съдебна проверка САС не констатира сочените от осъденото лице и защитниците му нарушения на процесуалните разпоредби, вменяващи задължения на съдебните инстанции за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, обусловили пороци при доказателствения анализ и довели до погрешни констатации по основния факт на наказателния процес - извършване на инкриминираното престъпление и неговото авторство в лицето на подсъдимия.

В хода на проведеното наказателно разследване безспорно е установено, че Ц. Б. Д. е извършител на престъпното деяние по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК. Първостепенният съд е направил изводите си след обстойно обсъждане и преценка на събраните по делото годни доказателства, инкорпорирани чрез: гласните доказателствени средства - свидетелските показания на Р. Д. и Г. П., вкл. части от тези, които същите са давали на досъдебното производство, приобщени по делото по реда на чл.181, ал.4, вр.ал.1, т.2, пр.2 от НПК, и на Т. Й., способи на доказване – 2 броя физикохимични експертизи, приобщените

по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства, както и вещественни доказателства.

Посочената доказателствена съвкупност е интерпретирана адекватно от първостепенния съд и въззивния съдебен състав, при съблюдаване на източника на доказателства. Гласните доказателствени средства са подложени на подробен и внимателен анализ. Във връзка с оспорваното от защитата авторство на деянието по отношение на наркотичните вещества, намирали се в раница, разположена в автомобила управляван от Д., от особено съществено значение за изясняване на делото са показанията на полицейските служители, извършили проверката – свидетелите П. и Д.. Инстанционните съдилища напълно са ги кредитирали, като са обосנוвали фактологията си в оспорваната от защитата част въз основа на тях. САС внимателно проучи съдържанието на тези показания, вкл. тези тази част от досъдебното производство, приобщена чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.2, пр.2 от НПК и не намери причина за игнорирането на тези доказателствени източници. Макар да изхождат от лица, служебно ангажирани с разкриването на престъпления, не се разкриват данни за тяхна предубеденост или тенденциозност. Депозираниите от тях показания се отличават със своята логичност и последователност. Подробен и в детайли полицейските служители разказват за обстоятелствата, при които е извършена проверката на Д. – мястото, на което се е намирал, състоянието на автомобила, поведението му, и най-вече позицията на сътрудничество, която същият е избрал още от момента, в който е попитан дали има у себе си забранени вещества и предмети. И двамата свидетели са категорични, че Д. веднага е заявил пред тях, че държи в себе си / в джоба на панталона / наркотичното вещество амфетамин, както и две пакетчета в раницата си /хашиш и амфетамин/ и е изявил готовност доброволно да ги предаде. Показанията им в тази част кореспондират на писмено доказателствено средство - протокол за доброволно предаване, обективиращ така извършеното действие. Документът не само е подписан от Д., но и в него той саморъчно е отбелязал вида на веществата, както и че същите са за негово лично ползване. В тази връзка следва да се посочи, че първостепенният съд е дал правилен по съществото си отговор на възраженията на защитата за допуснато нарушение на процесуалните правила при приобщаване на веществените доказателства по делото. Доброволното предаване на предмети и вещи от значение по делото е предвидена в процесуалния закон възможност за приобщаване на вещественни доказателства. При наличие на обстоятелствата за това, а те се изчерпват до недвусмисленото заявление на едно лице, че желае да предаде определени предмети, фактическата власт върху същите се предава на полицейския орган /в случая св.П./, а за извършеното се съставя протокол за доброволно предаване. Установената по делото фактология сочи, че в конкретния случай не е имало необходимост да се извършват действия по обиск на лицето или претърсване на автомобила, които по своето естество са действия с принудителен характер и към които се прибегва, ако е налице отказ от страна на държателя по отношение на него, респ. владяната от него вещ, да бъдат извършвани тези действия. В обясненията си пред СРС Д. е развил защитна теза във връзка с веществата, намирали се в раницата, и в частност е отрекъл същите да са

негови, аргументирайки се с това, че автомобилът е служебен и се управлява от различни лица. Обясненията на Д., в качеството им на гласно доказателствено средство, са били подложени на внимателен анализ в мотивите на присъдата /стр.190, гръб от делото/. С основание същите не са кредитирани и отхвърлени като опровергани от други надеждни доказателствени източници, каквито са обсъдените по-горе и възприети от съда показания на полицейските служители, както и протокола за доброволно предаване, за чиято доказателствена годност съдът е изложил изрични и правилни по същината си съображения.

В заключение може да се посочи, че в доказателствената дейност на първостепенния съд не се констатира каквито и да е пропуски. Внимателно и задълбочено са обсъдени доказателствата, като е взета предвид и отчетена природата на техния източник. Въззивният съд като цяло е възприел доказателствената интерпретация на първия съд с решението си /след като е подложил на собствена преценка годните доказателства и доказателствени средства, относими към установяване на правно релевантните факти/ и е изложил съображенията си за пълно споделяне на фактологията на събитията, както е възприета от първата инстанция. Изводът на въззивната инстанция, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, не почива на недопустими предположения, а е резултат на съпоставянето на гласните доказателства и на обективната и логичната им интерпретация. В този смисъл следва да бъдат отхвърлени възраженията на защитата за превратност на доказателствения анализ от инстанционните съдилища.

Съдебните инстанции са дали правилна юридическа оценка на приобщените доказателствени източници. В съответствие с установените по делото факти законосъобразно е прието, че Ц.Д. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК. Основание за ангажиране на наказателната отговорност на дееца е установеното по делото държане на три отделни обекта високорискови наркотични вещества – амфетамин и хашиш. Правната аргументация на присъдата е задълбочена и почива на константната практика на съдилищата по приложението на посочената норма. По делото несъмнено са установени всички елементи от обективната и субективната страна на деянието, вкл. оспорваното от защитата обстоятелство, че именно Д. е осъществявал фактическа власт върху раницата, намираща се в автомобила, където пък са открити два от инкриминираните обекта.

С оглед на изложеното и след като напълно се солидаризира с мотивировката на първоинстанционния съдебен акт и въззивното решение, с което същият се потвърждава изцяло, САС отхвърли като неоснователни доводите в искането за възобновяване за допуснато от инстанционните съдилища нарушение на материалния закон.

Неоснователни са и релевираните в искането и пледоарията по същество претенции на защитата за допуснато от второинстанционния съд съществено процесуално нарушение, тъй като не бил изложил пълни и конкретни мотиви към решението. Във връзка с искането за възобновяване САС обсъди подробно доказателствената съвкупност и изложи

съображенията си, поради които счита, че упрек към доказателствената дейност на съдилищата, вкл. въззивния съд, не може да бъде отправен. Задълбочено, и по същество правилно, са обсъдени приобщените по делото доказателства, като са изложени мотиви защо се кредитира част от тях, респ. отхвърлят като недостоверни - други. Не е налице претендираното процесуално нарушение „липса на мотиви” на решението на СГС, тъй като съдебния акт напълно отговарят на възприетите стандарти за обоснованост. Обсъдени са в необходимата степен и възраженията на страните, и частност тези на защитата, касаещи необоснованост на деянието в частта му относно държането на наркотични вещества в раницата.

В искането и пледоарията на защитата по същество се поддържа и основанието по чл.422, ал.1, т.5, във вр.чл.348, ал.1, т.3 от НПК – явна несправедливост на наложеното на Д. наказание.

Претенцията за намаляване на размера на наказанието лишаване от свобода е неоснователна с оглед на това, че наложеното такова кореспондира с изброените в съдебните актове отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. Правилно като утежняващо положението на осъдения е отчетено обремененото му съдебно минало, при това с две предходни осъждания все за престъпления по чл.354а от НК. Нещо повече, деянието по настоящото дело е извършено в изпитателния срок, определен му след групиране на предходните присъди. Тези обстоятелства действително характеризират Д. като лице със завишена степен на обществена опасност. От друга страна, правилно като облекчаващи наказанието съдилищата са възприели трудовата му ангажираност, изразеното съжаление за извършеното и действително малкото количество на наркотичното вещество, предмет на обвинението. При констатирания превес на смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, напълно справедливо е наложеното му наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което е близко до минималния предвиден в закона размер, както и глоба от 2000 лева, което е в минималния такъв. Първостепенният съд е съобразил и обстоятелството, че Д. следва да изтърпи и приведеното в изпълнение наказание лишаване от свобода за срок от две години и единадесет месеца, което също го е мотивирало да отмери наказанието по настоящото дело в близък до минималния размер. Становището на настоящата извънредна инстанция е, че определеното по отношение на Д. наказание в пълна степен е съобразено със степента на обществена опасност на деянието и дееца. По-нататъшното му намаляване би било неоправдано снизходително, особено при наличието на горепосочените отегчаващи отговорността обстоятелства. Следва да се посочи, че за да се породи за третата инстанция правомощието за изменение на решението по реда на възобновяването, е необходимо да е установено, че размерът и видът на наказанието очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК. От изложеното по-горе е видно, че данни в тази насока не са налице.

Предвид на изложеното САС, НО, 7 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Ц. Б. Д., чрез защитниците му адв.В. А. и адв.Д. А. за възобновяване на производството по ВНОХД № 2339/20г. на СГС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____